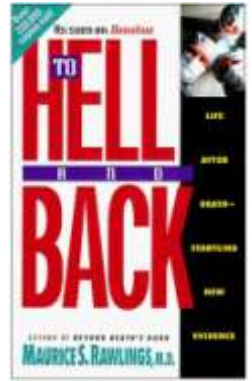

Naar de Hel en terug

door Dr. Rawlings Documentatie

Reageren? E-Mail kenn@deze-tijd.nl

Video script van TBN Films

(Mattheus 7:14-14)

Gaat in door de nauwe poort; want wijd is de poort, en breed is de weg, die tot verderf leidt, en velen zijn er, die daardoor ingaan; want nauw is de poort, en smal is de weg, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden.

[1ste Getuige]

Er zijn mensen die over licht spreken, er zijn mensen die spreken over hierboven zweven, er zijn mensen die over een gevoel van warmte en liefde spreken, ik voelde niets van dat alles, ik voelde niets van dat. Ik voelde een onvoorstelbare verschrikking.

[2e Getuige]

Toen ik bijkwam, zei Dr. Rawlings dat mijn haar werkelijk recht overeind stond.

[3 Getuige]

Het was een ongelooflijke ervaring om te zien dat er leven na het leven is.

[Aankondiger]

Allledaagse mensen, als u en ik, staan de ene minuut nog volop in het leven en de volgende zijn ze stervende, hebben nooit geweten of geloofd in de boodschap van redding. Zij reisden van deze wereld naar één verder op, maar wat zij vonden was zuiver verschrikking. Zij keerden terug en dit zijn hun waargebeurde verhalen.

Het is heel gemakkelijk om een atheïst te zijn wanneer u succesvol bent, maar het is heel moeilijk om een atheïst te zijn wanneer u op uw doodsbed ligt.

Vanavond neemt de beroemde Cardioloog en Auteur Dr. Maurice Rawlings u mee op een reis, waar weinige ooit over gesproken hebben.

[4e getuige]

Dus riep ik in de duisternis, "Jezus, red me alstublieft!" En je gaat of naar de Hemel of naar de Hel, er is niets anders.

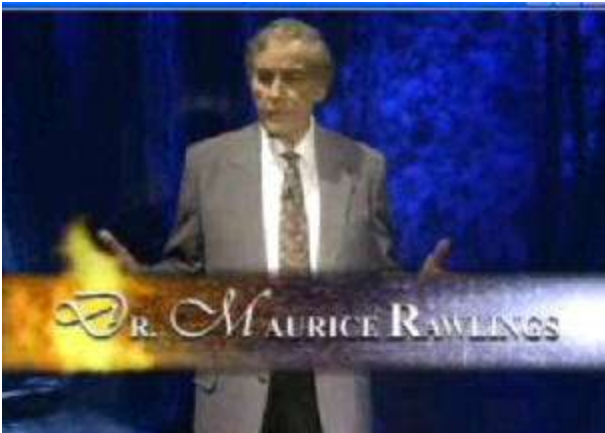

[5e Getuige]

Hoor de stem van iemand die het schreeuwen gehoord heeft.

[Aankondiger]

Dit kan misschien uw enige kans zijn om veilig naar de Hel te gaan en terug te komen.

[Dr. Rawlings]

Dit is een experiment over het leven na de dood. Door de gehele geschiedenis heeft de mens het leven na de dood voorspeld. Alle Bijbels zijn gebaseerd over het leven na de dood, alle godsdiensten. Maar waar zijn zij? Wie is er teruggekomen om aan ons te laten weten, dat er leven na de dood is?

Maar nu, door de moderne reanimatiemethodes, die het hart terugbrengt, die de ademhaling terug brengt, kunnen u en ik een heleboel mensen terugbrengen om aan ons te vertellen wat er aan de andere kant

van de dood is. Kijk maar wat u gelooft van deze gevallen, die wij gaan presenteren. De goede zijn er in overvloed, omdat mensen er van houden om over de wonderlijke ervaring te vertellen, nadat ik dood ging en ik terugkwam.

De ervaringen van de Hel zijn beschamend. Het is een F op de rapportkaart, een klap in het gezicht. Maar wij hebben wat gevallen die we vanavond gaan laten zien, die u over hun eigen Hel ervaringen zullen vertellen, zodat u niet hoeft te gaan, waar zij zijn geweest. Nu waar dit alles op gebaseerd is, is om u te onderwijzen, wat we later in het programma nog zullen doen, hoe u het hart en de ademhaling opnieuw laat beginnen bij iemand die onlangs klinisch is gestorven. Merk op dat de dood omkeerbaar is; u hebt 4 minuten levensvatbare tijd vóórdát de hersenencellen zonder bloeddorstrooming en vóórdát de verstijving van het lichaam inzet. De echte dood begint waar opstanding van de dood nodig is.

Iets wat de mens niet kan doen. Wij kunnen reanimeren, dat heeft God ons toegestaan om te doen. En hoeveel Hel ervaringen, hebben tot bekering en redding geleid terwijl zij op de grond lagen en die dan alleen de goede ervaringen herinneren om te vertellen? Dat was niet het geval bij Ronald Reagan (*NIET de voormalige President Ronald Reagan*) Hij had zijn kleine jongen bij zich en ging naar een 7-11 winkel en kreeg ruzie, en een fles werd gebroken, en hij werd veelvuldig neergestoken door zijn aanvaller. En de rest van het verhaal laten we u op film zien.

===Ronald Reagan===

[Ronald Reagan]

In 1972 was mijn leven gebroken. Ik was een drugverslaafde. Ik was een misdadiger. Mijn familie was gebroken. Mijn vrouw had al verschillende keren een echtscheidingsverzoek ingediend. Mijn kinderen waren bang van me. Ik kon werkelijk geen baan behouden, mijn geestelijke toestand was vreselijk. En het was in deze levensgesteldheid dat ik mijn zoontje van 6 jaar op een nacht mee nam naar een kleine winkel en naar binnen ging om wat dingen te kopen. En bij de ingang van de winkel, ontmoette ik een man die de deur uitkwam. En een woordenwisseling barstte los en voordat ik er erg in had, had ik hem

geraakt en neergeslagen en hij viel in een stapel flessen. De flessen braken en onmiddellijk sprong hij omhoog met een gebroken fles, en begon mij neer te steken. Ik hief mijn linkerarm op om de slag tegen te houden, en de fles spleet werkelijk de opperarmspier en de hoofdslagaders in mijn arm. En binnen een paar seconden was ik levensgevaarlijk aan het doodbloeden. Maar vol van woede, haat en razernij, bleef ik vechten en bleef bloeden. Mijn zoontje gilde, hij was hysterisch.

Maar de eigenaar van de winkel kwam erbij en zei, "Als je niet naar een ziekenhuis gaat, zal je in een paar minuten doodbloeden". Dus bracht hij me in mijn eigen auto naar het ziekenhuis. En toen wij bij de spoedopname binnenkwamen, was ik nauwelijks bij bewustzijn. En terwijl de medici met mij aan de slag gingen, kon ik hun stemmen horen en ik hoorde ze zeggen: "Wij kunnen hem niet helpen". Hij zal naar een ander ziekenhuis vervoerd moeten worden. Waarschijnlijk zullen wij de arm verliezen. En terwijl zij me in de

ziekenwagen laden, was mijn vrouw tegen die tijd aangekomen en ging met ons mee in de ziekenwagen. Maar toen zij van het parkeerterrein van dat ziekenhuis vertrokken, keek een jonge verpleegkundige mij recht in mijn ogen aan en ik kon nauwelijks zien omdat ik zo zwak was. Hij zei: "Meneer, u heeft Jezus Christus nodig." Maar ik kende geen Jezus, ik begreep niet waar hij het over had, dus mijn reactie daarop was, om te gaan vloeken. En opnieuw verklaarde hij aan me, "U heeft Jezus nodig!" Terwijl hij tot me sprak, scheen het alsof de ziekenwagen letterlijk in vlammen ontplofte. Ik dacht ook dat het werkelijk ontploft was. Het vulde zich met rook en onmiddellijk bewoog ik me door die rook, als door een tunnel. En na enige tijd, begon ik uit de rook en de duisternis stemmen te horen van een menigte van mensen, gillend, kreunend en schreeuwend. Maar terwijl ik naar beneden keek, de gewaarwording was naar beneden kijken bovenop een vulkaanopening en vuur, rook, en mensen zag ik binnenin deze brandende plaats. Gillend en schreeuwend, zij stonden in de brand, maar zij brandden niet op, zij werden niet verteerd. En toen de gewaarwording van naar beneden te bewegen en erin te gaan.

Echtgenote, Elaine Reagan]

Hij sloeg hevig en heftig om zich heen en jammerde en kreunde en het was alsof er een veldslag aan de gang was. Ik was op dat moment geen Christen, en ik wist niet eens van de geestelijke strijd af. Maar het was eng voor me omdat ik het echt kon voelen. Het was als licht en duisternis. Het was alsof hij tegen iets vocht en ik begreep niet waartegen, maar nu weet ik het, hij zag een visioen van de Hel.

[Ronald Reagan]

Maar het ergste van alles was, ik begon veel mensen te herkennen die ik in deze vlammen zag. Het was net of een camera lens in een close-up hun gezichten dichtbij me bracht. Ik kon hun gelaatstrekken zien, ik kon hun ondraaglijke angsten zien en de pijn, en de frustratie. En een aantal van hen begon mijn naam te roepen, en zeiden: "Ronny, komt niet in deze plaats, is er geen uitweg. Er is geen ontsnapping mogelijk als je hier komt, er is geen weg terug."

Ik keek in het gezicht van één die in een overval was gestorven, die was doodgeschoten en was doodgebloed op de stoep. En ik keek in het gezicht van twee anderen die dronken gestorven waren in een auto ongeluk. En ik keek in de gezichten van anderen die gestorven waren aan een drugoverdosis, waar wij samen mee hadden gefeest en de zielsangst en pijn, maar ik geloof dat het pijnlijkste deel ervan de eenzaamheid was en omdat er geen hoop was, was de depressie zo zwaar, er was geen ontsnapping, er was geen uitweg van deze plaats. En de geur was als zwavel als een elektrische lasser en de stank was vreselijk.

En terwijl ik hier naar keek, ik had mensen gedood zien worden, ik was betrokken geweest in gevechten waar mensen werden gedood. Ik heb een tijd in de gevangenis gezeten voor moord. Ik groeide hoofdzakelijk op in een hervormingsschool en in een gevangenis. Ik was als kind een ongenadig hard geslagen door een vader die problemen had met alcohol en driftbuien. Op mijn twaalfde was ik van huis weggelopen, en ik was van mening dat er niets in deze wereld was, dat me bang kon maken. Mijn leven was gestrand, mijn was huwelijk vastgelopen, mijn gezondheid was te gronde gericht. Maar nu zag ik iets, waar ik me letterlijk dood van schrok, omdat ik het niet begreep. En terwijl ik in deze krater keek, deze plaats van vuur en schreeuwen en kwelling, verdween ik langzaam in de duisternis.

En toen ik mijn ogen opende, was ik in een ziekenhuiskamer in Knoxville; Tennessee met mijn vrouw naast me. Er waren veel hechtingen gezet in mijn lichaam, mijn arm was gespaard gebleven. Er waren bijna 100 hechtingen en ik keek in het gezicht van mijn vrouw. En ik was niet bezorgd over waar ik was, of iets om me heen. Alles wat ik voor me kon halen, was wat ik net gezien had.

[Elaine Reagan]

Hij had deze ongewone blik op zijn gezicht en het was een angstaanjagende blik. En hij zei, "Ik weet werkelijk niet wat er met me gebeurd is, maar zei hij, "Ik ben in een vreselijke

plaats geweest." En ik bleef hem vertellen, "Je bent in het ziekenhuis, je bent al die tijd in het ziekenhuis geweest." En hij bleef maar zeggen, "Nee, ik ben in een andere plaats geweest. Hij zei, "Ik weet niet precies wat het was, maar het was een vreselijke, een vreselijke plaats."

[Ronald Reagan]

Ik kon nog steeds het schreeuwen horen. Ik kon nog steeds de vreselijke geur ruiken. Ik kon nog steeds de hitte voelen en ik kon nog steeds de stemmen van de mensen, die ik door de jaren gekend had horen schreeuwen, dat ik terug moest gaan. En in de dagen die daarop volgden, heb ik alles geprobeerd om dat uit mijn gedachten te krijgen. Ik probeerde dronken te worden maar ik kon niet dronken worden. Ik probeerde high te worden, maar ik kon niet high worden, ik probeerde van alles om dit uit mijn gedachten te krijgen maar dat lukte niet.

Op een ochtend, enige maanden later, kwam ik thuis waar mijn vrouw was. Ik had geprobeerd dronken te worden, dat lukte niet. Toen ik door het huis liep en naar de

slaapkamer ging, was het licht aan. Mijn vrouw zat rechtop in bed en zij had een groot boek, geopend op haar schoot liggen. En zij keek omhoog naar me en haar gezicht glansde letterlijk. En zij zei, "Ronny, vanavond heb ik de Here Jezus Christus als mijn Redder geaccepteerd."

En zij hoefde niet zoveel tegen me te zeggen, onze levens waren gevuld met ondraaglijke angsten. Zij groeide op in Chicago; haar vader was een barkeeper aan de Zuidkant van Chicago. Zij wist niets over God, de kerk of godsdienst. En de pijn in haar gezicht, de rimpels die ik haar gegeven had door misbruik en geweld en alcoholisme en drugverslaving. Soms was ik maanden weg, en zij en de kinderen wisten niet waar ik was. Haar gezicht was veranderd. De rimpels waren letterlijk weg gegaan, de glimlach had het verdriet en de ondraaglijke angst vervangen. En zij keek me aan en ze zei, "Jezus redde me vanavond". En ze zei, "Zou je met me mee willen gaan om over deze Man te horen, die Jezus wordt genoemd." En ik dacht na voor een moment en ik dacht, "Ik heb al het andere in het leven uitgeprobeerd, niets heeft gewerkt voor me. Ik ben vreselijk tegen de mensen van wie ik het meest hebt gehouden, mijn vrouw en mijn kinderen." Dus stemde ik in om met haar te mee gaan.

En een paar weken later op een zondagochtend, om precies te zijn de datum was 2 november 1972, vlak vóór het middaguur, stond een prediker klaar om uit de Bijbel te gaan lezen. Ik zat achteraan in het gebouw. Ik kende niets uit de Bijbel. Ik wist niet hoe te handelen in de kerk. Maar de voorganger stond uit de Bijbel te lezen, en hij las uit het Evangelie van Johannes. Hij begon met deze woorden: **"Zie het Lam van God, dat de zonden van de wereld wegneemt."** Toen hij "Het Lam", zei had hij mijn aandacht. Een andere passage zou niets voor me betekend hebben, maar toen hij "Het Lam" aanhaalde, had hij de aandacht van

deze verharde zondaar.

Omdat toen ik 9 jaar oud was, een heel arm kind in de bergen van oostelijk Tennessee, met een vader die enkel woede, misbruik en alcohol kende, had een buurvrouw me een jong lammetje gegeven. En ik moest twee mijlen lopen om de schoolbus te halen. En op een dag terwijl ik door haar tuin liep, hield ze mij aan en zei, "Zoon ik heb een cadeau voor je" en zij toonde me dat jong lammetje.

En ik nam dat lam met me mee naar huis, het was mijn vriend, het voelde als de enige vriend die ik had. En het werd zo'n vriend in de dagen en weken die volgde en het liep achter me aan en het ontmoette mij als ik uit de schoolbus kwam. Het liep door het bos en de velden om me te ontmoeten.

Toen ik aankwam op een avond, was het lam vermist. En ik hoorde mijn vader vloeken en gillen en ik keek naar de zijkant van het huis en daar was hij aan het werk aan een oud model auto waar hij met de hand een lekke band op de oude manier verwisselde. En ik probeerde erom heen te lopen omdat ik niet vervloekt wilde worden. En ik probeerde om hem te mijden. En toen ik aan de andere kant van de auto aankwam, keek ik naar beneden en daar was mijn lam met bloed helemaal over de witte wol en met een bandenlichter in zijn lichaam.

Het lam was enkel uit nieuwsgierigheid gekomen en in een dronken bui van woede, had mijn vader de bandenlichter door het lam gestoken. En toen ik mijn lam zag, mijn vriend, dood, begon ik te gillen als een negenjarig kind. Ik rende het bos in en schreeuwde: "Hij heeft mijn lam gedood, hij heeft het lam gedood!"

Op 9 jarige leeftijd, nam haat en geweld bezit van mijn leven. En vanaf dat moment, was ik nooit meer dezelfde. Tegen de tijd dat ik 12 jaar oud was, was ik een wegloper. Ik zat in het Jeugdsysteem en werd telkens weer gearresteerd. En er was geen respect voor gezag. Ik haatte iedereen die gezag over me vertegenwoordigde. En tegen de tijd dat ik 15 jaar oud was, had ik al in de gevangenis gezeten voor autodiefstal en voor diefstal. En toen ik 15 jaar oud was werd ik veroordeeld voor doodslag omdat ik bij een autoaanrijding betrokken was, waar doden waren gevallen en anderen kreupel waren geworden voor het leven. Op dat ogenblik vroeg ik mezelf af of het leven ooit iets te betekenen zou hebben voor mij.

Maar toen die voorganger "Het Lam", noemde had hij mijn aandacht. Hij zei dat Jezus Christus het Lam van God is, en dat Hij gestorven was en Zijn bloed had vergoten zodat een ieder die het wil, een nieuwe start kan krijgen, kan worden vergeven en opnieuw kan beginnen.

Die ochtend, toen ik probeerde om het gebouw te verlaten, dacht ik, "Ik wil niet dat iemand mij ziet huilen. Vanaf mijn negende heb ik niet meer gehuild. Ik ben niet bang van welk levend ding dan ook op deze aarde, en niemand zal mij zien huilen."

Maar in plaats van weg te gaan liep ik het gangpad op naar de voorkant van het gebouw.

En mijn gebed was dit. Ik kende het zondaarsgebed niet, ik kende de Romeinse weg van redding niet. Maar mijn gebed was dit, "God, als U bestaat en Jezus, als U het Lam van God bent, alstublieft, alstublieft dood me of genees me. Ik wil niet meer

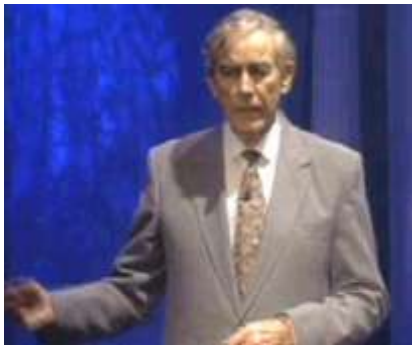
leven, ik ben geen echtgenoot, ik ben geen vader, ik ben niet goed." En op dat moment, was het alsof de duisternis en de zwartheid mijn leven verliet. En toen begonnen de tranen te stromen en voor het eerst sinds ik 9 jaar oud was vloeide er tranen. En de schuld verliet mijn leven en het geweld en de woede en de haat verliet mijn leven. En die ochtend werd Jezus Christus de Heer en Redder van mijn leven.

En vanaf die tijd wist ik niet wat er zou gebeuren. Maar God genas mijn gedachten, mijn geheugen, de drugverslaving; het alcoholisme was onmiddellijk weggegaan, bevrijd. En vanaf dat moment wist ik dat ik het verhaal over wat er met me was gebeurd moest gaan vertellen. Mijn leven werd slechts gespaard om anderen over de plaats die ik had gezien te vertellen en over de hoop van Jezus Christus om de mensheid van dit vreselijke lot te redden.

=== ULE & BDE ===

[Dr. Rawlings]

Hier vragen wij ons opnieuw af of de Hel voor de slechte kerels of goede kerels is. Ik zou het onderwerp ULE's (Uit het Lichaam Ervaringen) BDE's (Bijna Dood Ervaringen) willen introduceren. U weet wat klinisch dood is, waar het hart ophoudt, ademen stopt, en wij beginnen opnieuw te leven. Start de ademhaling en het hart opnieuw, en zij komen van de dood tot het leven terug. Een omkeerbare situatie vóór de verstijving van het lichaam begint.

Maar de "Uit het Lichaam Ervaringen" en de "Bijna Dood Ervaringen" zijn volledig verschillend. Een Bijna Dood Ervaring is als ik een geweer op u richt en zeg, "Geef me je geld." U zou doodsbang kunnen worden maar dat is een Bijna Dood Ervaring. Maar u kwam niet dichtbij het sterven. Een bijna auto ongeluk is een bijna doodservaring, maar er is niets bij betrokken waardoor het hart of de ademhaling stopt. En toch de meeste auteurs

die deze boeken schrijven omvatten BDE's en ULE's met klinische dood. Wij onderzoeken enkel klinische dood, waar de mensen echt sterven en terugkomen.

Nu de, "Uit het Lichaam Ervaringen", is een manier om daar te komen zonder te sterven. Hoe zou u het vinden om te weten hoe de dood voelt, zonder te sterven?

- Wel een diepe hypnose kan u daar brengen.
- U kunt een guru in India bezoeken, meditatietechnieken leren in een correcte mantra.
- U kunt chemische hypnose ondergaan.
- U kunt gaan kijken in je kristallen bol.
- U kunt Kundalini, electro stimulans van de hersenen hebben en waar acupunctuur op gebaseerd is.
- [**Doe alstublieft geen van deze dingen!**].

Manieren om uit het lichaam te treden, om het leven buiten het lichaam te ervaren, die de geest van het lichaam scheidt. Dit is de definitie in de Bijbel, wanneer de geest van het lichaam scheidt. Maar wij spreken over een permanente scheiding, niet een door mensen gemaakte scheiding. En wij op onze beurt spreken helemaal niet over ULE's of BDE's, wij spreken alleen over **klinische dood**. En dit is waar de grote meerderheid van de mensen, die ware ervaringen hebben, zich bevinden.

=== Charles McKaig ===

Eén van de gevallen die we vanavond gaan laten zien is: Charles McKaig, een 57 jaar oude postbode. Hij had pijn in de borst. Wij namen hem mee naar het bureau; zette hem op de loopvlakmolen en startte de loopvlakmolen tot hij opnieuw borstpijn kreeg. Hij was verbonden aan een EKG (De monitor van het Elektrocardiogram/van het hart). De EKG ging heel vreemd doen. Wij wisten dat hij borstpijn had, maar voordat wij de machine konden stoppen, viel hij dood neer.

Gelukkig gebeurt dat maar bij 1 op de 5.000, dus wees niet bang voor een EKG stress test. Maar toen hij dood viel, had hij een heel eigenaardige situatie. Hij schudde hevig zoals de meeste mensen doen wanneer zij eerst sterven en het hart ophoudt om bloed te verstrekken aan de hersenen. Zijn ogen rolden naar boven, hij werd blauw en hij hield op met ademen. De verpleegster begon een IV en ik begon een externe hartmassage. Vreemde dingen gebeurde terwijl ik een pacemaker aan het inbrengen was en ophield met reanimeren.

[Charles McKaig]

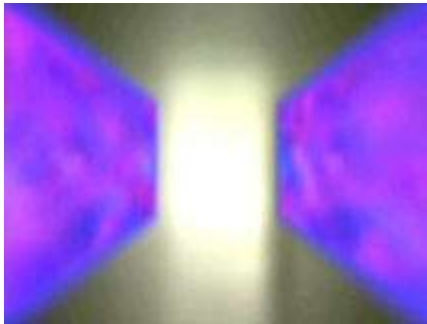
Toen ik bijkwam, zei Dr. Rawlings dat mijn haar recht overeind stond, en mijn ogen al met het verwijden waren begonnen. Ik was absoluut doodsbang, ik werd met afschuw vervuld. Mijn leven was wat je zou noemen zeer normaal, ik feestte veel. Ik was op zeer jonge leeftijd al bij een kerk aangesloten door mijn

ouders. In werkelijkheid realiseerde ik me niet wat het was om bij een kerk te behoren of wat Christus aanvaarden betekende tot aan die dag.

Op een vroege ochtend terwijl in aan het werk was liep ik naar een lokale kliniek in mijn eigen stad en vertelden hen dat ik een hartaanval had. Ik vertelde hen niet waar ik naar toe ging en zij stuurde me door naar de kliniek waar Dr. Rawlings was. Hij hield me gelijk 3 tot 4 dagen. En toen gaf hij me een stress test. Tijdens de stress test vertelde ik aan Pam (medici) dat ik aan het sterven was, laat me eraf en dat was het laatste dat ik me ervan herinnerde.

Toen ik bijkwam, gaf Dr. Rawlings me CPR, en hij vroeg me wat er aan de hand was, omdat ik zo angstig keek enz. En ik vertelde hem dat ik naar de Hel was geweest en dat ik hulp nodig had! En hij zei, "Houd je Hel voor jezelf, ik ben een arts en ik probeer uw leven te redden, u heeft daarvoor een voorganger nodig." Terwijl hij me CPR gaf, probeerde hij een pacemaker met de andere hand te installeren. En ik gleed weg en toen begon hij opnieuw om me terug te brengen.

Ik keek naar wat er gebeurde zoals sommige mensen zeggen ik zweefde in de lucht of tegen het plafond. Ik was daar boven en kon naar beneden kijken en dingen zien. En ik bleef vragen, "*Alstublieft help me, alstublieft help me, ik wil niet naar de Hel teruggaan.*" En Pam zei, "*Hij heeft hulp nodig, doet iets!*" En op dat moment zei hij, "Herhaal dit korte gebed, "*Heer, red mijn ziel. Houd me levend en ik zal voor*

altijd de Uwe zijn. En als ik sterf, laat me alstublieft uit de Hel vandaan blijven!"

En na dit, waren de andere ervaringen heel plezierig. Ik zag mijn stiefmoeder en mijn moeder. Mijn moeder stierf toen ik ongeveer 5 maanden oud was. Ik had nog nooit een foto van haar gezien. En ik was direct in staat om te weten wie ze was. En mijn stiefmoeder overleed ongeveer 10 jaar daarvoor. Ze waren samen. Ik had geen enkel fysiek of mentaal contact met ze. Wat ik me herinner was, zij hielden hun handen naar mij uitgestrekt.

En ik herinner me later dat het altijd wat pijn deed en nu wist ik het, en Dr. Rawlings vroeg me, "Wat bedoel je". Ik zei, "Wel ik heb altijd horen zeggen dat je geen geld met je mee kan nemen, en ik keek en zij hadden geen zakken. Ik weet dat dit raar klinkt maar ik probeerde alles tot me te nemen wat ik zag. Ik moet gedacht hebben dat ik weer terug zou keren, zodat ik het kon vertellen.

En nadat ik hun gezien had was mijn volgende ervaring dat ik in door een laan wandelde, die aan beide zijden kleuren had, hele briljante kleuren. Ik had wat ervaring in kunst, maar niemand zelfs Rembrandt niet, zou die kleuren kunnen reproduceren, zo helder waren ze. Dit licht omringde me en ik geloof nog steeds dat het de Heilige Geest was. Hij omringde me en zorgde voor me. Ik heb me nog nooit zo goed en zo veilig gevoeld in heel mijn leven.

[Dr. Rawlings]

Nadat dit allemaal voorbij was, realiseerde ik me wat er werkelijk was gebeurd. Het was een dubbele bekering. Niet alleen had dit gemaakte gebed deze atheïst op de vloer veranderd, het had ook deze atheïstische arts veranderd die aan hem werkte. (*Dr. Rawlings wijst naar*

zichzelf) Dat is de enige reden waarom ik nu aan u kan verschijnen, om u te vertellen dat er leven na de dood is. En het is NIET allemaal goed.

De meeste kijkers kunnen het verschil tussen het eenvoudig langzaam wegglijden, klinische dood en biologische dood vertellen. Neem bijvoorbeeld het geval van Charles McKaig, die op de tredmolen was en ik kon zien dat hij klinisch dood was. Hij had een brandende vraag op zijn lippen. Hij stond op het punt om de vraag te stellen en keek verstomd naar me. Terwijl hij op de tredmolen liep merkte ik op dat zijn hart en zijn ademhaling gestopt was maar hij liep en sprak nog voor een minuut of twee voordat er geen bloed naar de hersenen werd geregistreerd en hij dood neerviel. Hij was dood en wist het zelf niet eens. Ik had het hem moeten vertellen. Maar, wat deed hij?

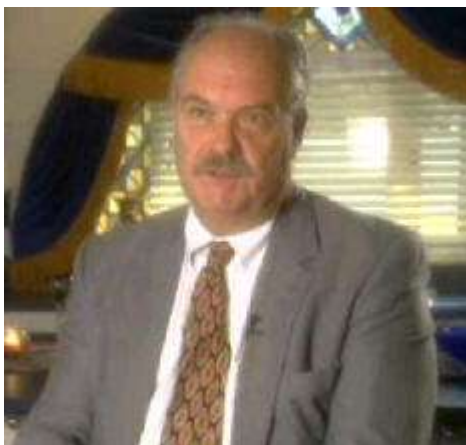

Zodra we wij de klinische doodsbehandeling, CPR begonnen, startten we het hart opnieuw op, wij startten de ademhaling opnieuw en hij kwam terug. Dit was een geval van klinische dood. Nu, biologische dood zou zijn opgetreden als 4-6 minuten tijd ineengewikkeld was tussen stopzetting van de hartslag die levert aan de hersenen en stopzetting van de ademhaling. Nadat hersencellen, die zijn de meest gevoelige cellen van het lichaam, beginnen te sterven, begint het verstijvingproces, wat betekent, zo stijf als plank. En nu hebben wij de opstanding nodig, alleen God kan een opstanding uit de dood bewerken. Wij zijn reanimatie aan het doen. Iets wat wij mogen doen.

=== Howard Storm ===

En nu willen we aan u voorstellen, Howard Storm een kunst en literaire professor die met zijn klas in Parijs was, toen hij plotseling een maagbloeding, een opengesprongen maagzweer, een peritonitis, een schok, een plotselinge dood, een klinische dood, een reanimatie, en Hel ervaring had.

[Howard Storm]

Ik was een 38 jaar oude universiteitsprofessor en ik onderwees kunst. Ik had een groep studenten en mijn vrouw meegenomen voor een rondtour door Europa. Wij hadden net een rondreis van 3 weken gehad, en dit was de één na laatste dag. Terwijl wij in Parijs waren, om 11:00 uur in de ochtend, had ik een maagperforatie. Toen dit gebeurde, de pijn was de ergste pijn die ik in mijn leven ooit had ervaren, en daardoor viel ik ter plaatse op de grond. En daardoor kronkelde ik, en gilde en jammerende en schopte en schreeuwde rond op de vloer, en mijn vrouw alarmeerde de balie en zij

belden de hulpdienst.

Een arts kwam en hij belde een ziekenwagen, omdat hij wist wat er aan de hand was. En die reden me ongeveer 13km door de stad naar het Openbare Ziekenhuis in Parijs. Daar werd ik meegenomen

naar de spoedafdeling waar ik werd onderzocht door nog eens 2 artsen, die precies wisten wat er aan de hand was met me. En toen namen ze me mee naar een Operatieziekenhuis die enkele straten verder lag.

En ik werd daar geparkeerd omdat er geen chirurg beschikbaar was om de operatie te doen. Dus lag ik 8 tot 10 uren in dat ziekenhuis zonder medicijnen, zonder onderzoek, geen aandacht in welke vorm dan ook, wachtend op een chirurg die zou komen om me deze kritieke operatie te geven.

En nu is het 20.30 uur en een verpleegster komt binnen en zegt dat zij het heel jammer vindt dat zij geen arts voor mij kan krijgen en dat het de volgende dag wel zou lukken. Terwijl zij dat zei, wist ik dat het voor mij afgelopen was. Ik wist dat ik dood was. Het enige dat me levend hield was dat ik niet wilde sterven. Ik was doodsbang om te sterven want zover als ik wist was ik een atheïst, een niet gelovige, een persoon die leefde voor de voldoening die je op dat moment kon krijgen.

En sterven was voor mij het ergst, ik bedoel naast de pijn, was doodgaan het ergste dat je kon overkomen omdat dat het einde van het leven was, en er was niets meer, daar was niets anders. Maar toen zij zei dat er geen chirurg beschikbaar was tot de volgende dag, het idee om te proberen om voor nog een minuut of nog een uur met deze pijn te leven niet meer de moeite waard. Ik had eerst nog de hoop dat zij een arts zouden vinden, die de operatie zou doen en me zou openen en het probleem in mijn binnenste zou oplossen, omdat zij dat verteld hadden. Maar toen zij zeiden, dat zij er geen konden krijgen, zei ik tegen mijn vrouw dat het tijd was voor ons om vaarwel te zeggen, omdat ik nu zou gaan sterven.

En zij stond op en sloeg haar armen om me heen. Zij vertelde me hoeveel zij van mij hield, en ik vertelde haar hoeveel ik van haar hield. En het maakt mij heel verdrietig.

En wij zeiden vaarwel. Wij zeiden die dingen die je zegt, nadat je 20 jaar getrouwd bent geweest. Je zegt van alles. Ik kan het je niet vertellen, omdat ik anders ga huilen.

Uiteindelijk ging zij zitten omdat zij wist dat het over was, en ik wist het. En het was zo hard om haar zo te zien huilen, zodat ik mijn ogen sloot en het liet gaan. Ik raakte bewusteloos. Ik was waarschijnlijk een korte tijd bewusteloos, waarschijnlijk een paar minuten.

En toen was ik opnieuw bij bewustzijn. En ik keek, ik opende mijn ogen en keek, en ik stond naast mijn bed. En ik wist precies waar ik was en wat de situatie was, ik bedoel, er was geen verwarring in mijn gedachten. Ik voelde mij meer levend, meer echt dan ik ooit in mijn leven heb gevoeld. Mensen

vroegen me, "Was je een geest?" Ik was juist het tegengestelde, ik was zeer levend.

Terwijl ik de kamer rondkijk, zie ik dat er iets onder het laken op het bed ligt. Er is iets onder het laken, een lichaam. En dus buig ik over het bed heen en het hoofd lag weggedraaid van mij, om het gezicht te bekijken en het leek op mij. Maar dat was toch niet mogelijk omdat ik hier sta, ik ben levend, ik voel me geweldig, weet je, ik bedoel, ik voel me meer dan geweldig, weet je. En zo probeerde ik om tegen mijn vrouw te spreken, maar zij kon me niet horen of zien. Ik dacht dat zij me negeerde. Dus werd ik heel boos op haar, omdat zij mij negeerde en niet naar mij keek.

Dus gilte en schreeuwde ik naar haar, "*Waarom ligt dit lichaam in bed, dat op mij lijkt? Hoe is het daar terecht gekomen, enz.?*" Ik had een heimelijke verdenking dat het lichaam in bed van mij was, maar ik wilde daar niet aan denken omdat dat te eng was. Daardoor werd ik

werkelijk verontrust en van streek, omdat dit alles te bizar was. Dit kan toch niet gebeuren, het is onmogelijk; ik heb een ziekenhuistoga aan, en echt alles is heel echt.

Ik hoor mensen van buiten de kamer naar me roepen en zij spraken met zachte en aardige stemmen tot mij. *"Howard, je moet nu met ons mee komen. Kom snel, kom hier heen."* Dus ging ik naar de deuropening van de kamer toe. En daar buiten, waren mensen op de gang. De gang is bedompt, het is grijs, niet licht of donker, het is enkel grijs. En zij zijn allen in het grijs. En het zijn mannen en vrouwen en wat zij aan hadden zou mogelijk ziekenhuiskleding kunnen zijn. Ik vroeg hen of zij van de artsen waren om me naar de operatiekamer te brengen. En ik vertelde hen, ik ben echt ziek en ik moet een operatie ondergaan, ik zal doodgaan, ik zou die operatie krijgen, ik zou die operatie 8 uur geleden al gehad moeten hebben. Ik vertel ze al die dingen en zij zeiden, *"Wij weten het, wij weten het, wij begrijpen het. Howard kom snel, Howard kom hierheen, Howard kom met ons mee, Howard wij hebben op je gewacht."*

Ik verliet de kamer, die werkelijk helder en verlicht was, en ik ging de gang in, die bedompt en wazig was. Ik volgde deze mensen; wij maakten een hele lange reis. Daar is geen tijd, en als ik een verwijzing naar een tijd maak, is het enkel een illusie omdat er geen tijd is, in deze plaats. Maar deze reis, als ik het zou moeten berekenen, zou ik van Nashville tot Louisville, (281 km) of zoiets, moeten lopen om de wandel met deze mensen uit te leggen. En terwijl wij liepen bleven zij rondom mij, en spoorde mij aan om te blijven lopen en het werd donkerder en donkerder. Zij werden meer en meer openlijk vijandig tegen me. Aanvankelijk waren zij stroperig lief om me ertoe te brengen om met hen mee te gaan. Toen ik met hen mee ging zeiden zij dingen als, *"Opschieten, blijf in beweging, houd je mond, ophouden met vragen."* Het begon steeds lelijker te worden. En toen kwamen wij in volledige duisternis terecht en ik werd absoluut zeer angstig. Deze mensen waren zeer vijandig en ik weet niet waar ik ben. Ik zei, *"Ik ga niet verder met jullie."* Zij zeiden, *"Je bent bijna daar."* En wij begonnen te vechten en ik probeerde om van hen af te komen. Zij duwden en trokken aan me. Maar nu waren er heel wat van hen. Wat oorspronkelijk een handjevol was geweest, nu sinds de duisternis zouden het er 100 of 1000 geweest kunnen zijn, ik had geen idee.

En zij speelden met me. Zij zouden me vernietigd kunnen hebben als zij dat hadden gewild, maar zij wilden mij niet vernietigen. Wat zij wilden doen was mij pijnigen, omdat zij genoten van de pijn die ik ervoer. Wat zij in het begin deden is werkelijk moeilijk voor mij om erover te spreken, en ik zal u er niet veel over vertellen; alleen maar een beetje, het wordt te erg. Maar in het begin waren ze aan het scheuren en bijten, bewerkten zij mij met hun vingernagels, krassend, uithollend, scheurend, en bijtend. Ik probeerde mij te verdedigen, en probeerde al vechtend hen van me af te krijgen en te ontsnappen, maar het was alsof ik in een bijenkorf was, er waren honderden over me heen.

En al snel lag ik daar op de grond; overal opengereten en met overal pijn, van binnen en buiten. Nog harder te dragen dan fysieke pijn was de emotionele pijn, van wat er net met mij gebeurd was, de volslagen vernedering die ik net had ervaren. Ik voelde niet èèn keer, dat het onrechtvaardig of verkeerd was.

Ik hoorde mijn stem, het was niet iemand anders z'n stem, het was niet de stem van God of iets anders, het was mijn stem. En ik hoorde het spreken, maar ik sprak het niet. Dus of het de stem was van mijn bewustzijn of ik weet het niet wat het was, maar ik hoorde het

duidelijk zeggen, "Bid tot God!" Toen dacht ik bij mijzelf, "Ik geloof niet in God." "Bid tot God". Ik dacht, "Zelfs al kan ik bidden, ik weet niet meer hoe ik moet bidden."

Tot die tijd, had ik niet meer gebeden in ongeveer 22 of 23 jaar. Toen ik een kind was en wij baden in de zondagschool en wij baden in de kerk. Wat zeiden wij? Ik probeerde daaraan te denken. Voor mij was bidden iets opzeggen wat ik geleerd had.

"De Heer is mijn Herder, geeft ons deze dag ons dagelijks brood, mijn land is van U. Nee, dat is geen gebed, dat is verkeerd. Laten we eens zien, ja, al loop ik door de vallei van de schaduw van de dood, want zeven en tachtig jaar geleden onze voorvaders..." Ik raak helemaal in de war, ik kan me niet herinneren hoe te bidden.

En dan de mensen die om mij heen waren, telkens als ik de naam van God noemde aan deze mensen die me kwetsten, was het alsof er kokend water op hen geworpen werd. Zij

gilden, zij krijsten, zij schreeuwden en gebruikten de ergste godslasteringen die ik in deze wereld ooit had gehoord. Iets anders dat gebeurde was dat zij het niet konden verdragen om bij me te zijn als ik over God sprak. Het was zo pijnlijk voor hen om over God te horen dat zij zich bleven terugtrekken. Zo besepte ik dat ik hen kon wegduwen door over God te spreken. En daardoor probeerde ik om gebeden naar boven te halen, maar ik werd verward. Het was allemaal idioot en ik lag daar.

En uiteindelijk realiseerde ik me dat zij weg waren en dat ik alleen was. Ik was daar alleen voor een eeuwigheid. Wat ik daarmee bedoel is, dat ik absoluut geen tijdsbesef had. Maar ik dacht na over mijn leven. Ik dacht na over wat ik gedaan had en wat ik niet had gedaan. Ik dacht na over de situatie waar ik in beland was. De conclusie waar ik toe kwam was dat, ik mijn gehele volwassen leven egoïstisch had geleefd. Mijn enige god in mijn volwassen leven was ik zelf. Ik realiseerde dat er iets vreselijk verkeerd met mijn leven aan de hand was, en dat de mensen die me aanvielen hetzelfde waren als ik. Zij waren geen monsters, zij waren geen demonen; zij waren mensen die **"het"** gemist hadden. Het doel van geboren worden en leven in deze wereld, hadden zij gemist. Zij hadden een leven van egoïsme en van wreedheid geleefd. En nu waren ze in een wereld waar er niets anders was; niets anders dan egoïsme en wreedheid. En zij waren gedoemd om dat op elkaar en op zichzelf te leggen, waarschijnlijk voor altijd, zonder eind. En nu was ik er een deel van.

Hoewel ik daar niet wilde zijn, scheen het de juiste plaats voor me te zijn. Er was een gevoel van, dit is wat ik verdien, omdat ik zo geleefd had. U kunt zich niet voorstellen hoe pijnlijk dit emotioneel was. Ik lag daar een tijd zonder eind, over mijn lot na te denken.

En in mijn gedachten komt een beeld van mij op, dat ik als kind in een zondagschool zit en, "Jezus houd van mij", zingt. Ik kon het in mijn gedachten horen, *"Jezus houd van me, la la la, Jezus houd van me, la la la."* En terwijl ik het zingen herhaal,

kon ik mijzelf dit als kind horen zingen. Belangrijker dan wat dan ook was dat ik het in mijn hart kon voelen.

Er was een tijd in mijn leven toen ik nog jong en onschuldig was, toen ik in iets goeds geloofde, toen ik geloofde in iemand anders dan mezelf. Toen ik geloofde in iemand die helemaal goed was,

heel machtig, die werkelijk echt om me gaf, en ik wist dat ik dat terug wilde hebben. Dat wat ik verloren had, wat ik weggeworpen had, wat ik verraden had, dat wilde ik terug. Ik kende Jezus niet, maar ik wilde Jezus kennen. Ik kende Zijn liefde niet, maar ik wilde Zijn liefde kennen. Ik wist niet of Hij echt was, maar ik wilde dat Hij echt was. Omdat ik had vertrouwd, dat er een tijd in mijn leven was geweest, dat ik in iets geloofde. En ik wist, dat ik eens geweten had, als een kind dat het waar was en ik wilde vertrouwen dat het waar was.

Dus riep ik in de duisternis, "*Jezus, red me alstublieft!*" en Hij kwam. Eerst was er een heel klein lichtstipje in de duisternis en het werd zeer snel helder. En het licht werd zo fel dat als het in deze wereld was geweest, het mij verteerd zou hebben. Het zou me als een chip gebakken hebben. Maar daar was het helemaal niet heet of gevaarlijk. Het licht kwam op mij en Hij strekte zich naar mij uit en begon me voorzichtig op te pakken.

In Zijn licht kon ik zien dat ik geheel bloederig was, smerig en overal wonden had. Ik leek op een verkeersslachtoffer. Hij legde voorzichtig Zijn handen onder mij en raapte me heel teder op. Terwijl Hij me aanraakte, loste alles gewoon op, alle wonden, alle pijn, alle vuil het verdween gewoon, en ik was gezond en genezen en van binnen gevuld met Zijn liefde. Waarvan ik wens dat ik dit nauwkeuriger kon vertellen. Het is zo frustrerend om er niet over te kunnen vertellen aan mensen omdat dit het beste was, dat ooit gebeurde in mijn leven, het is, "Het alles". Het is het ALLES in leven om die liefde te kennen, en ik kan het niet aan u uitleggen, ik kan het niet vergelijken met iets.

Dus hield Hij me vast, omhelsde mij, wreef op mijn rug, zoals een vader bij zijn zoon zou doen, als een moeder bij haar dochter, zacht wrijvend op mijn rug. Ik ben aan het rollen als een baby van geluk; de verlossing van verloren geweest zijn en nu gevonden zijn, dood geweest zijn en nu teruggebracht naar het leven. Hij heeft me daaruit vandaan gedragen. Weg gingen wij fff en verder.

Wij bewogen naar een wereld van licht toe, en ik begon gedachten van enorme schaamte te krijgen, dat ik zo slecht geweest was. Ik zag mijzelf als vuil, huisvuil en vuiligheid. En ik dacht bij mijzelf, "Hij heeft een fout gemaakt, ik behoor hier niet, Hij wil me niet." Zoals, de schaamte, hoe kon Hij om me geven, waarom ik, ik ben slecht.

En we stopten, wij waren niet in de Hel, wij waren niet in de Hemel, wij waren er tussen in. We stopten en Hij zei, "*Wij maken geen fouten, u behoort hier.*" En wij begonnen te converseren en Hij sprak en vertelde me dingen.

Hij liet enige engelen komen, die mijn leven van begin tot eind met mij doornamen. En wat zij mij wilde tonen was, wat ik goed had gedaan en wat ik verkeerd had gedaan. En zonder dat we nu door mijn hele levensverhaal gaan; het was werkelijk eenvoudig.

Wanneer ik een liefdevolle persoon was geweest, attent voor andere mensen, dat had de engelen gelukkig gemaakt, dat had Jezus gelukkig gemaakt, en zij lieten me weten dat het God gelukkig gemaakt had. Wanneer ik egoïstisch was geweest en gemanipuleerd had, maakte het de engelen verdrietig, en het

maakte Jezus verdrietig, en zij lieten me weten dat het God verdrietig gemaakt had. Wat zij probeerden om aan mij duidelijk te maken, in een notendop, was dat het gehele doel van mijn bestaan is, om van God te houden en van mijn naaste te houden als mijzelf. Dat is waar ik voor geschapen was, dat is wat ik moet doen en leren in deze wereld en ik had gefaald.

Zij vertelden me dat ik naar deze wereld terug moest gaan, en ik raakte heel erg van streek omdat ik naar de Hemel wilde gaan. Wat zij mij over de Hemel vertelden is dat het heel leuk, heel interessant, en de meest prachtige plaats is. Iedereen zou naar de Hemel willen gaan en ik wilde daar naar toe. Zij zeiden dat ik NIET klaar was, dat ik niet geschikt was, het was nog niet mijn tijd om naar de Hemel te gaan. Het was mijn tijd om naar deze wereld terug te gaan en te proberen te leven zoals God dat van me wilde, op de levenswijze waar Hij mij, in de eerste plaats, voor geschapen heeft.

Ik vertelde hen, Jezus en de engelen dat ik niet in deze wereld kon leven zonder hen. En ik zei dat mijn hart zou breken als zij me terug naar deze wereld zouden sturen omdat zij daar waren en ik hier. Zij zeiden tot me, "Je begrijpt het niet? Wat is het probleem? Wij hebben je al deze dingen laten zien. Wij zijn daar altijd geweest. Wij zijn al die tijd met u geweest. En u bent nooit alleen geweest daar beneden."

Ik zei, "Jullie moeten me af en toe laten weten, dat jullie bij mij zijn." Zij zeiden, dat als ik zou bidden en mijn zonden aan God zou belijden en gaf wat ik had; daarmee bedoelen zij; mijn angsten, zorgen, hoop, en mijn dromen, gewoon in Gods handen leggen, dat er dan tijden zouden zijn, wanneer zij er zouden zijn en ik het in mijn hart zou weten dat zij daar waren.

Niet noodzakelijk hen weer zien maar ik zou de liefde voelen zoals ik het toen daar voelde. En Ik vertelde hen, dat als zij me zouden verzekeren dat er tijden zouden zijn wanneer ik die liefde zou ervaren, dat ik in deze wereld kon leven. En zij zeiden, dat zij dat zouden doen en met dat stuurden zij me terug.

Na die ervaring, de verpleegster die in de kamer was geweest, een paar minuten ervoor en gezegd had dat zij geen arts kon vinden en dat zij geprobeerd had om er een te vinden, kwam naar de kamer terugrennen en zei dat de arts was aangekomen bij het ziekenhuis. Wat vrij wonderbaarlijk was omdat het rond 9 of 9:30 in de avond was. Zij zei: "De arts is in het ziekenhuis aangekomen en wij gaan u onmiddellijk opereren." En enige mensen kwamen binnen en zij probeerden mijn vrouw de kamer uit te werken. Het was erg storend en ik probeerde te zeggen, dat ik mijn vrouw wilde vertellen, wat er met me gebeurd was. Dus toen ik mijn vrouw passeerde op de gang onderweg naar de operatiekamer, zei ik, dat alles geweldig zou gaan . En zij begon wit weg te trekken..., als een stervende. Het vreemde van deze ervaring is dat de herinnering eraan helemaal niet vervaagd is. Het is echt intense en ik weet niet of het intense blijft. Ik geloof dat één van de redenen dat God me deze ervaring heeft gegeven is, dat ik de kans zou hebben om het met iemand te delen. Ik weet niet wie en ik weet nooit wie. Maar ik zou de kans hebben om het met iemand te delen, zodat het een hulp zou kunnen zijn voor hen.

===Straat Interviews===

(John 14:6)

Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven, niemand komt tot de Vader dan door Mij.

[Aankondiger]

Een willekeurig onderzoek openbaart dat vele mensen niet in een ware Hemel en Hel geloven. Veel van hen, die wel geloven dat deze plaatsen bestaan, hebben verschillende ideeën over hoe een persoon naar één plaats gaat of de andere.

[Een willekeurige voorbijganger #1 (Man)]

Ik geloof niet dat er een Hel is. Ik geloof wel dat er een Hemel is. Op de een of andere manier moet er meer zijn aan dit bestaan dan enkel een korte tijd op de aarde, daar moet iets zijn wat er op volgt.

[Een willekeurige voorbijganger #2 (Man)]

Ik geloof dat iedereen zal betalen voor wat zij in het leven doen. Ik geloof niet noodzakelijk wat de Bijbel over de Hel zegt, dat het een vurige inferno is. Ik geloof enkel dat de Hel uw ergste vrees is en alles wat in uw eigen waarneming kwaad kan zijn, daar betaalt u voor in de eeuwigheid. En ik geloof ook dat u enkel in de Hemel voor de rest van uw leven in vrede kan leven zolang u van God houdt en voor God leeft en door Zijn Woord leeft.

[Een willekeurige voorbijganger #3 (Vrouw)]

Ik geloof wel dat er een Hemel is, absoluut is er een Hemel. Ik ben niet zo zeker over de Hel. Hoe leg je de Hel uit? Hoewel, ja Hemel ja.

[Een willekeurige voorbijganger #4 (Man)]

Ik denk niet dat het noodzakelijk is dat je naar een kerk moet om naar de Hemel te gaan, of dat je in de Bijbel gelooft, maar enkel dat je een goed leven leeft. Ik denk dat de Hel alleen gereserveerd is voor een paar werkelijk slechte mensen, misschien voor iemand die opzettelijk een moord zou begaan. Moord is waarschijnlijk de enige reden waardoor je in de Hel terecht komt.

[Een willekeurige voorbijganger #5 (Vrouw)]

Ik ben er niet echt zeker van wat bepalend is dat je naar de Hel zou gaan of waarom je naar de Hemel zou gaan. Ik weet het echt niet.

[Een willekeurige voorbijganger #6] (Man)

Ik denk niet dat er werkelijk een Hemel of een Hel is, enkel een na dit leven. Ik weet niet precies wat het is. Ik weet niet zeker wat er is, maar ik denk dat er één of andere soort midden is of vagevuur waar iedereen heengaat. Het is niet echt comfortabel of traumatisch.

[Een willekeurige voorbijganger #7 (Vrouw)]

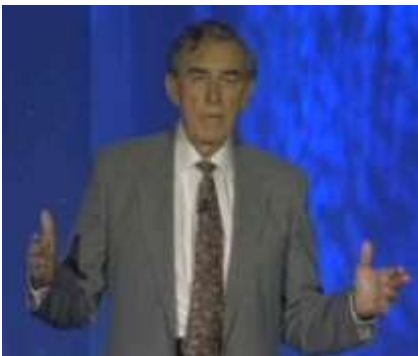
Ik geloof dat iedereen in hun eigen gedachten denkt aan een Hemel en een Hel. De Hemel is wat hen het gelukkigst maakt, waar zij naar uitzien in de toekomst, en wat zij door hun eigen geloof geloven, of het God of één of andere godheid of persoonlijkheid is, die Hemel bestaat. En dat is waar zij in het leven voor werken. Mijn dochter is een overtuigend atheïst, maar ergens in haar achterhoofd, weet zij dat er iets is wat zij uit de laatste levensfase wil. En voor mij is dat alles wat nodig is, een godheid is niet nodig.

[Een willekeurige voorbijganger# 8 (Vrouw)]

Ik geloof in mijn eigen soort geloof dat meer is dan een wijsbegeerte geloof. Ik geloof echter hoe je, jezelf op de aarde voelt en hoe je de Hemel bekijkt, wat het is, het is je eigen ontwerp. Zo wordt het wanneer je sterft. Dus als je gelooft dat er een godsbron in je is, en dat je een goed persoon bent, en je een gelukkig persoon bent, dat is wat met je gebeurt als je sterft. Maar ik geloof niet dat je gestraft wordt en dat je naar een plaats vol van vuur gaat, omdat je niet je leven leefde op de manier zoals de georganiseerde godsdienst denkt, dat je zou moeten leven.

[Einde van de interviews]

[Dr. Rawlings]

Vele mensen proberen de boodschap van de Hel en de Hemel te verslappen en zeggen dat geen van deze werelden bestaan. Waarom zouden we niet eten, drinken en vrolijk zijn? Als er geen verantwoordingsplicht is, dan is er ook geen zonde. En als er geen zonde is, stierf Christus vergeefs. En als Christus vergeefs stierf, waar hebben wij God voor nodig? Dit is de nieuwe filosofie van de New Age. Dat er geen Hel is. Het is de hoop van de meeste mensen dat er geen Hel is.

Aan de andere kant gaan er mensen naar het ziekenhuis om onze geliefden te bezoeken, met de nieuwe boodschap van de New Age. Het is precies het tegenover gestelde, het wordt genoemd de religie van BDE's, de godsdienst van de bijna doodservaringen. "Kijk, ik ben naar de Hemel geweest," vertellen ze de patiënt die aan het

sterven is. "En ik zag het licht en ik ben teruggekomen. Alles is goed. Er is geen verantwoordingsplicht, er is geen Hel. De poorten van de Hemel staat wijd open voor iedereen die sterft. Kijk maar naar mij. Ik ben een atheïst en ik ben hier. U moet zich niet ongerust maken. Je hoeft niet bang te zijn voor de dood. Ik blijf bij u. Uw familie is te bang om bij u te blijven terwijl u sterft, maar ik niet. Laat me uw hand vasthouden. Laat me u vertellen over dit glorieuze ding, dat u komt halen, dit mooie licht aan het eind van de tunnel, waar geen zorgen en verlies zijn, enkel aanwinst. U bent aanvaardbaar zoals u bent. Er is geen Hemel, er is geen Hel. Het is eeuwigheid voor allen." Dit is het New Age denken, genoemd het Omega Geloof, waar iedereen naar de Hemel gaat. En dit is de groep die nu naar onze ziekenhuizen gaan, om de stervende te begeleiden, in plaats van onze kerkgroepen die de stervende begeleiden.

De bediening voor de stervende is de meest veronachtzaamde bediening van allen. Niemand wil het. Iedereen is bang voor een stervende patiënt. En de stervende patiënt wil weten wat het sterven allemaal inhoudt. Doet het zeer? Is er leven na de dood? Is er een Hemel na de Hel? Hoe kan ik er zeker van zijn dat ik naar de Hemel ga? En u kunt hen vertellen dat het een vrije gift is. U kunt hen vertellen hoe ze het kunnen ontvangen. Maar als wij ons niet gaan verdedigen tegen het Omega geloof en deze mensen, die de ziekenhuizen met hun geloof infiltreren, dat dodelijk is, dan gaan wij ons eigen christendom verliezen. De patiënt zal naakt sterven zonder enig geloof.

=== Dr. Donald Whitaker ===

Wij willen aan u voorstellen het geval van Dr. Whitaker die nog in praktijk is, toen nog een atheïst. Hij had niets met God te maken maar er was een situatie die zijn leven veranderde. Wij vinden het leuk als u het met hem ervaart.

[Dr. Donald Whitaker]

Het was februari 1975, toentertijd was ik een uit de hand gelopen alcoholist. Ik gebruikte ook recreatieve drugs. Maar voornamelijk, was alcohol de drug van mijn van keuze. En ik was totaal uit controle. En ik had heel veel vrienden in de wereld van vermaak; Hoight was toevallig een van hen, Ringo Star en een heleboel andere mensen. Zij hadden een TV speciaal op de westkust. Hoight (een vriend) had me gebeld en gevraagd of ik mee uit wilde gaan. Ik vertelde hem dat ik dat graag wilde, omdat ik wist dat er heel wat drank en gefeest zou zijn. En terwijl zij hun uitzending deden, deed ik mijn ding. Nadat ik drie of vier dagen daar was, werd ik ziek. Met ziek bedoel ik dat ik hevige pijn had in mijn buik. Ik vloog naar de stad Oklahoma en belde een bevriende senator, en vroeg hem om een auto te sturen omdat ik ziek was. Zij stuurden een auto en brachten me thuis. Ik ging naar het Whatley Ziekenhuis in Texarkana in februari 1975. Bij het inchecken kreeg ik gelijk elektrolyten, wat betekent dat de chemische processen in mijn lichaam zo onevenwichtig waren dat zij

me IV's [medicijnen en vitaminen direct in de bloedstroom brengen] gaven om me op te bouwen.

In die tijd, was ik een atheïst. Ik was een hardnekkige atheïst en ik leefde voor mezelf. Atheïsten zijn egoïstisch, zij leven voor zichzelf. En dit is waar ik belanden in 1975 in het ziekenhuis. Na 3 dagen opereerden zij mij. En na de operatie, ontdekte ik dat ik op de intensieve care aan een beademingsapparaat lag, wat betekent, dat ze voor me ademde. Ik kon niet spreken. Ik ben daar in coma geweest. Ik hoorde deze mensen spreken over hoe ziek ik was en hoe ik zou gaan sterven en dat ik niet uit het ziekenhuis zou komen. In die tijd was mijn haar erg lang omdat ik lang haar droeg. En ik hoorde één kerel zeggen, "Wat, is zijn haar lang." En een andere kerel zei, "Het zal nog langer worden voordat hij hieruit gaat." En de derde stem zei, "Hij gaat hier niet meer uit, hij gaat sterven."

En na 3 dagen kon ik zelfstandig ademen. Ik herinner dat mijn arts, mijn chirurg, Dr. Donald Dunkon tegen me zei, "Don, als je iets hebt om recht te zetten, als je nog iets moet ondertekenen, zorg dan dat je het doet, omdat wij niet zeker zijn hoe lang je nog heeft."

Ik wist dat ik een conditie had die genoemd wordt: Acute hevig bloedende en ontstoken alvleesklier. Men leeft niet met deze ziekte. U kunt met een ontstoken alvleesklier leven. U kunt zelfs met acute ontsteking van de alvleesklier leven, maar u kan niet leven met een: Acute

hevig bloedende en ontstoken alvleesklier. Dunkon had mijn twee zonen verteld dat ik vóór de ochtend dood zou zijn. Zij verwachtten niet dat ik het zou overleven.

En daar lag ik, een professionele atheïst. Ik geloofde niet in God. Ik geloofde in de macht van het universum omdat ik het gezien had. Als arts, heb ik leven en dood meegemaakt. Ik ging om met leven en dood. Ik geloofde in iets, maar spreek me niet over God. En echt, spreek niet tegen me over een opstanding uit de dood, de maagdelijke geboorte of deze soort dingen omdat ik in Wetenschappelijk Onderzoek geloof. De meerderheid van artsen van Wetenschappelijk Onderzoek gelooft niet in God. Zij geloven niet in een Opperwezen. Zij beginnen nu te geloven dat er een orde in het heelal is omdat hoe verder wij gaan, wij deze orde zien.

Maar ik was een atheïst. Het is heel makkelijk om een atheïst te zijn wanneer u succesvol bent. Je hebt jezelf opgewerkt van een Oklahoma Sociale uitkering naar één van de machtigste mensen in jouw deel van het land. Politiek gezien, één van de machtigste mensen in de staat van Oklahoma. Het is heel gemakkelijk om een atheïst te zijn wanneer je dat alles gedaan hebt. Een mens kan achterover leunen en zeggen "Ik heb God niet nodig. Wat is God?" Maar het is heel moeilijk om een atheïst te zijn wanneer u op het doodsbet ligt, omdat je begint te denken, "Wat als deze mensen gelijk hebben?" Er was één man met de naam Ron Short, die zich tussen mij en de poorten van de Hel bevond.

Er was één man die 5 jaar lang over de liefde van Jezus getuigde tegen mij, voordat ik ziek werd. Eén man, en ik debatteerde met hem en ik hield van hem, omdat hij deed wat hij zei dat hij zou doen. Hij was de enige die ik gezien had, die beweerde een Christen te zijn en er naar leefde. Ik respecteerte hem werkelijk. Ik geloofde niet wat hij zei, maar ik respecteerte hem.

Maar toen ik op mijn doodsbed lag en wist dat ik ging sterven, raad eens aan wie ik dacht? Ik dacht, "Wat als Ron juist is? Wat als er wel een Hemel en een Hel is. "Bijna onmiddellijk werd de dringendste gedachte in mij, "Hoe kan ik gered worden"? Wat betekend gered? Wat betekend gered? Hoe word ik gered?

Dus stuurde ik ze om Ron Short te halen. Ik wilde dat hij hierheen kwam, omdat ik hem wilde laten doen, wat hij te doen had. Ik had geen idee hoe een man die 2000 jaar geleden in Israël aan een boom hing, me kon redden. Wat heeft dat met mij te maken? Maar ik wist dat hij iets had dat ik moest hebben. Die nacht was Ron niet thuis, hij was in Alabama. En toen stuurde ik mensen erop uit om Ron Short te halen.

Die nacht was de langste nacht die ik ooit in mijn hele leven heb gehad, daarvóór of sindsdien. Terwijl ik daar in bed lag, begon ik langzaam weg te glijden en terwijl ik wegglijd ging ik naar beneden....het was als de duisternis. Het was zo, zo donker. Het was alsof de duisternis mijn hele wezen doordrong. En terwijl ik wegging kan ik u vertellen dat ik mijn lichaam verliet, omdat ik me herinner wanneer ik terugkwam in mijn lichaam. Ik weet niet waar ik was toen ik uit mijn lichaam was.

Er zijn mensen die spreken over een licht, er zijn mensen die spreken over hierboven zweven, er zijn mensen die spreken over een gevoel van warmte of liefde. Ik voelde niets van dat. Ik voelde een onvoorstelbare terreur, onvoorstelbare terreur. Want ik wist, dat als ik weg zou glijden; als ik me zou laten gaan, dat ik nooit meer terug zou kunnen keren. Mijn gehele wezen wist dat. En daarom vocht ik de hele nacht.

Zij vertelden me later dat ik niet alleen het matrasdek van het matras afgetrokken had, ik had het matras bovenop me getrokken omdat ik moest blijven, ik moest wachten tot Ron kwam. Wat hij ook te doen had, ik moest daarop wachten.

Maar weer ging ik weg naar beneden toe in een diepe donkere terreur. Dan werd mijn huid koud. Het is niet het soort kou dat u voelt wanneer u in de buitenlucht wandelt. Het was kou tot op het bot. En je kon de kou voelen die de benen opkroop.

Maar weer begon ik weg te gaan en kwam in die duisternis en in die leegte. Ik herinner mij dat ik een keer terugkeerde in mijn lichaam, want toen ik in mijn lichaam terug ging, was het zoals (hij klapte op de tafel) zoals dat. Ik voelde mijn lichaam hevig terugveren toen ik er in terug keerde. Geloof me, geloof me, dat was de meest enge angst aanjagende ervaring die ik ooit had meegemaakt.

En ik vocht de hele nacht. De volgende ochtend rond 9:30 of 10 uur, kwam Ron binnen. Hij zei, "Dr. Whitaker, wat zeggen zij dat uw kansen zijn?" Ik zei, "Ron, zij vertellen me, dat ik er geen heb." Hij zei, "Nu is het de tijd." Ik zei, "U bent juist."

Ik had hem vervloekt, ik had op hem gespuugd, maar nu was het de tijd, omdat ik moest hebben wat hij had. Omdat ik nog maar een korte tijd op de aarde over had en ik geen idee had wanneer ik die reis zou maken om nooit meer terug te keren.

Toen leidde Ron me eenvoudig in een zondaarsgebed. Ik had geen idee wat een zondaarsgebed was, maar ik vertrouwde Ron. Hij leidde me door het zondaarsgebed en vertelde me dat Jezus voor mijn zonden was gestorven. Hij was gestorven voor de zonden van de wereld. Ik begreep dat niet helemaal. Hij toonde me in het Woord van God waar dat geschreven stond.

U moet begrijpen dat ik een boekenmens ben. Ik heb een groot deel van mijn leven, 25 of 26 jaar, in boeken gelezen, allerlei wetenschappelijke boeken. Ik heb een diploma voor apotheker, verscheidende diploma's tot aan geneeskundige arts en praktische geneeskunde. Al deze diploma's.

Hij vertelde me en ik geloofde hem omdat het in dat Boek stond. Het was een nieuw Boek voor mij en het wordt de Bijbel genoemd. Ik liet Ron mij leiden in het zondaarsgebed en ik zei het zondaarsgebed na hem. En ik kan u één ding vertellen, er kwam een vrede over me die ik nooit eerder heb ervaren.

Ik heb gezocht naar die vrede in flessen, alcohol, ik heb het gezocht in spuiten, ik heb het gezocht in drugs en ik heb het gezocht in vrouwen. Ik heb het in allerlei plaatsen gezocht. Maar er was geen vrede in mijn leven. Maar zodra ik Jezus Christus als mijn Heer en Redder aanvaarde, was ik niet langer bang. Ik geloofde nog steeds dat ik ging sterven omdat ik de conditie kende en je overleeft zoiets niet. Ik wist dat, ik ben een arts. Ik wist dat wat ik had, dat je dat niet overleeft.

En hij toonde me in het Woord van God waar het zegt, *"Deze tekenen zullen de gelovigen volgen. Op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden."* (Markus 16:18) Ik wandel deze dag op planeet aarde rond en neem geen insuline, neem geen enzymen en ik eet wat ik wil. En God produceert in mijn lichaam iedere dag het juiste materiaal voor me om goed te functioneren zonder medicijnen te hoeven nemen.

Wanneer u blinde ogen open ziet gaan, u de verlamden ziet lopen, u de melaatsen gereinigd ziet, en u ziet hen met uw eigen ogen, u ziet dat, dan heeft het geen raketwetenschap nodig om te weten te komen dat de Bijbel waar is.

[Dr. Rawlings]

Hoe kunnen de diverse stadia van de Hel verschillende aspecten voor ze hebben? Wel de Bijbel zegt niet het dat het allemaal vuur is. Als u naar verschillende plaatsen kijkt, zegt het:

- "verstoten"
- "gescheiden van God"
- "totale duisternis"

- "met wormen die niet kunnen sterven"

Het meeste ervan is vlam. Maar er zijn sommigen die dit niet waarnemen zoals Rodonaia, wij zullen hem introduceren en Dr Whitaker. Het zien van de engel van licht kan in sommige gevallen bedrieglijk zijn. Bijvoorbeeld, 2 Corinthians 11:14, "Satan zelf doet zich voor als een engel des lichts." En bedriegt velen. Welk licht zagen zij aan het eind van de tunnel? Vooral als het iemand betreft, die dacht, dat hij de Hemel niet verdiende. Die dingen gebeuren.

Vreemd genoeg komt het tegenovergestelde niet voor. Diegene die zichzelf in de Hel zagen wisten precies waar zij behoorden. En zij vroegen zich niet af waarom zij daar waren. In feite, sprak Christus zelf over dit in **Matheus 25**. Hij zei: Als Satan, Satan uitdrijft, en zei, "Hel" als een denkbeeldig tafereel, hoe kan zijn koninkrijk standhouden? (Matthew 12:26) Hoe zal het bij elkaar blijven. Nee, onmogelijk. Maar nee. Als een engel van licht, kan Satan velen bedriegen. Maar deze variatie die zij in de Hel zien, of het totale duisternis is of het vuur is, het is een plaats waar zij nooit meer op visite willen gaan.

=== **Dr. George Rodonaia**

===

Dit brengt ons bij het geval van Dr. George Rodonaia, een jonge Russische knaap en zeer intelligent. Hij was Ph.D en M.D., maar voor die tijd had hij problemen met de KGB en kon Rusland niet uit komen. In feite, toen hij probeerde, om uit Rusland weg te komen, werd hij met opzet aangereden door de KGB, die op het voetpad reed en over hem heen reed. En dit is hoe zijn ongeluk begon en zijn verhaal begon.

[Dr. George Rodonaia]

Als een psychiater, als een neuronpatholoog, had God voor mij nooit bestaan. Ik had nooit in God geloofd. Ik had nooit in de Bijbel geloofd. Ik dacht nooit aan God of de Bijbel of goddelijkheid. In 1976, op mijn 20ste werkte ik al als arts in Georgië.

Ik ontmoette een dame uit Texas. En velen keren probeerde ik het land te verlaten. Maar ik had deze hulp nog niet. Deze dame probeerde me te helpen. En ik kreeg grote problemen met de KGB, door mijn werk. Ik werkte aan, "Idenotintriphosper", het heeft een neurotransmitter in ze, in onze hersenen. Met de combinatie van "Oxytocin", ontdekte ik verscheidene dingen.

En ik was een wetenschapper en de KGB wilde me niet laten gaan, dus besloten zij om mij te doden. Dat is hoe ik in een andere fase van mijn leven terecht kwam.

Ik stond op het voetpad, klaar om naar New York te vertrekken, wachtende op een taxi, toen een auto op het voetpad reed en me raakte. Ik vloog 10 meter en ik viel. En toen ik rende reed de auto over mij heen. Mijn vrienden en familie brachten me naar het ziekenhuis. Het ziekenhuispersoneel, vrienden van mij en 2 andere professoren verklaarden

me dood. Zij zetten me in het mortuarium, de vriezer. En drie dagen later, op maandag haalden zij mij eruit. Het was vrijdagnacht gebeurd. En maandagochtend begonnen zij met mijn autopsie. En die 3 dagen uit mijn lichaam te zijn geweest, alles zien wat er om me heen gebeurde, mijzelf zien, mijn lichaam, mijn geboorte zien, mijn ouders, mijn vrouw, mijn kind, en mijn vrienden. Ik zag hun gedachten. Ik zag wat zij dachten, hoe hun gedachten zich van de éne tot de andere dimensie verplaatste.

Het was een ongelooflijke ervaring. Ik was in duisternis, in totale duisternis. En deze duisternis was drukkend.

Deze duisternis bestond verderop niet, maar het bestond binnenin. Wat ik wil zeggen is dat de duisternis drukkend was. En ik was in het midden van deze vrees en ik begreep niet waarom en hoe deze duisternis ontstond. Waar was ik?

En ik begreep dat ik geen lichaam had, omdat ik het niet voelde. Maar toen dacht ik aan licht. Ik ging door dat kleine gat in dat licht. Maar het licht was erg krachtig, brandend. U kunt het met niets vergelijken. Met woorden is het niet uit te leggen. En het licht brandde zo, het ging door het vlees. Maar ik had geen lichaam. Dat was het meest interessante ervan.

En ik was bang van dat licht. Ik dacht waar is die totale duisternis naar toe gegaan, om me te verstoppen voor dit licht. Wat is dat licht? Ik weet het niet. Het kan het licht van God genoemd worden, het kan het licht van het leven genoemd worden. Maar licht is licht en duisternis is duisternis. En toen als een psychiater en wetenschapper, dacht ik daar niet aan. Het enige wat telde was, ik was in het licht.

Wij waren niet opgevoed in Gods wegen. U kent de Sovjet-Unie, wij gingen niet naar de kerk. Er waren mensen die gingen. Maar zij waren één of ander soort beperkte mensen. Wij dachten dat zij niet beter wisten dat er geen God bestond. Maar tijdens die 3 dagen in het mortuarium te zijn geweest, in de vriezer, veranderde heel mijn leven.

Om te beginnen met de autopsie, begonnen zij mijn borst open te snijden. Dat was de eerste insnijding en toen opende ik mijn ogen. En toen ik mijn ogen opende zag hij dat mijn pupillen zich aan het samentrekken waren, kleiner werden. Hij zag dat het op licht reageerde en dat betekende dat er leven was. En zij brachten me terug naar het ziekenhuis en begonnen met reanimatie.

Mijn longen waren een lange tijd in elkaar geklapt. Ik werd voor 90 dagen aan een beademingsapparaat gezet. Ik bedoel, het is niet dat het snel gebeurde, maar het leven kwam terug. Wat zij ontdekten was, dat er leven was tijdens de autopsie, maar niet al mijn organen werkten nog. Ik bedoel, het was negen maanden hard werken tijdens het herstel proces. Het gebeurde niet onmiddellijk. Ik bedoel, het leven was daar, maar dat betekent niet dat ik had kunnen overleven, als de artsen me niet geholpen hadden om mijn gezondheid en organen te regenereren.

Toen ik terugkwam tot het leven, gebeurden er heel veel verschillende dingen. En ik ervoer heel wat verwerping, heel wat gebekvecht met de realiteit van anderen. Maar niets kon mijn mening veranderen. Ik kende mijn bestemming, ik kende mijn weg. En ik besliste om het land te verlaten, en opnieuw hielp deze dame van Longview Texas me om naar de Verenigde Staten te vertrekken. En wij kwamen aan in Texas en wij wonen nog steeds in Texas.

Soms zijn er dingen buiten ons begrip. Maar ik probeer niet alles te verklaren, omdat ik weet en ik geloof dat God het beter weet. En ik geloof dat ik niet verklaard hoeft te worden. En waarom het aan mij werd getoond en waarom ik gekozen werd? Het was geen vraag voor mij en eerlijk gezegd maakt het me niet uit. Ik vind het belangrijk dat het zo was. En ik geloof in een God van liefde en God is liefde. En ik geloof dat God alles creëerde voor ons bestwil en voor een ongelooflijke toekomst als wij het niet ruïneren.

=== **CPR Instructions** ===

Volledige instructies op <http://globalcrisis.info/cpr.html>

Een zeer ongewoon en buitengewoon geval. En nu willen we u meenemen naar een praktisch experiment. Wij zeiden dat we u zouden laten zien hoe iemands hart weer wordt opgestart en hun ademhaling weer begint. En u doet het met uw blote handen. Welnu, onmiddellijk op de vloer, we gaan uit dat dit de vloer is. U kijkt of zij in orde is. "Hé dame, bent u flauwgevallen?" Misschien is zij bedwelmd, of zal zij met u spreken, of heeft zij alleen haar hoofd gestoten, tijdens het flauwvallen. Maar dan kijkt, voelt en luistert u onmiddellijk of zij ademt. Of de borstkast beweegt en de neusgaten bewegen? Of het ademen wordt gevoeld? Zo niet, vergeet het hart en ga onmiddellijk naar de luchtwegen.

En u maakt de luchtwegen vrij door de kin op te heffen, gericht naar het plafond. Dit maakt de luchtpijp recht. Dan sluit u haar neusgaten zodat uw lucht via haar mond in haar longen terecht komt. En u geeft 2 snelle ademhalingen. En kijk of dit omhoog komt.

En als het omhoog komt, is het een vrije luchtroute. Maar als het nog belemmerd wordt, gaat u terug om nog 2 keer te beadememen en reik dan naar beneden en maakt de luchtwegen vrij. Als haar hart niet ademt en u bepaalt dat niet door met uw oor te luisteren, maar door te voelen op de halsslagader, die aan beide kanten van de adamsappel zit, u voelt boem, boem, boem, boem.

Als u dat niet voelt, na de 2 snelle beademingen, 5 cm boven de processus xyphoideus, het zwaardvormige uitsteeksel, het laagste gedeelte van het borstbeen, dan plant u de handpalm van één hand, gesteund met de handpalm van de andere en drukt met uw gewicht op haar.

Wij weten en dit is het belangrijkste, dit is het kritieke moment in het leven. Als we de mensen kunnen vangen voordat zij sterven, voordat zij dood neervallen. Zoals u en ik, wij zijn levend en hebben een keuze en hen de optie geven om Jezus Christus te aanvaarden als hun persoonlijke Redder, dan hebben zij niets te verliezen of zij leven of sterven. Dat blijft voor altijd bij ze. En als zij zo zouden sterven, hoeven wij ons niet af te vragen waar zij zijn. En de prediker zal gelijk hebben; zij ging naar de Hemel om bij God te zijn. Maar voor hen die op de straat sterven, waar gaan zij heen? En is het de fout van de prediker of van u en mij, omdat wij hen niet met het Evangelie benaderden, welke een vrije gift is voor iedereen die het wil ontvangen.

=== *Conclusie* ===

Nu hebben we enige dingen die hetzelfde zijn waar ik met u over wil spreken met die andere gevallen. Al deze Hel ervaringen hadden één ding gemeenschappelijk. Verrassing! Zij wisten niet dat er zo'n plaats bestond. Zult u het een verrassing vinden? Zal ik het een verrassing vinden? Of zullen wij voorbereid zijn? De Hel is niet nieuw. Het is altijd daar geweest. Sommige mensen die stierven en terugkwamen hebben het ontdekt. En zij willen u er over vertellen.

[Dr. Rodonaia]

En ik ervoer wat liefde is, wat geloof is, wat hoop is. En al deze 3 zijn wijsheid van God.

[Dr. Whitaker]

Het gebed van geloof, het gebed van redding, is niet één of ander klein gebedje, het is de enige weg naar de Vader. En dat **is** de enige weg. Al deze mensen in de New Age beweging die geloven dat iedereen naar de Hemel gaat, en dat u alles kunt aanbidden, u kan een vlieg aanbidden, u kunt een boom omhelzen, u kunt een kristal aanbidden, u kunt een ster aanbidden. Ik heb nieuws voor hen. Zij gaan niet, tenzij zij Jezus Christus aanvaarden als hun Heer en Redder, omdat het Woord zegt; "De enige weg naar de Vader is door de Zoon".

[Ronald Reagan]

Ga niet naar de Hel. Alstublieft. Ik smeeek u. Ga niet naar de Hel. Het werd niet voor u bereid.

[Charles McKay]

Als u gered bent, bent u gered, als u Jezus hebt aanvaard.

[Howard Storm]

Stel het niet uit tot morgen, om geen enkele reden, omdat u op dit ogenblik zou kunnen sterven.

[Charles McKay]

Het is het beste wat ooit in mijn leven gebeurde.

[Howard Storm]

U kunt de aanwezigheid van Jezus voelen, vandaag, in deze plaats, op dit moment.

[Ronald Reagan]

Het is niet de wil van God dat mensen verloren gaan. Ik wist dat niet. Ik kende de liefde van God niet. Alles wat ik kende was haat, geweld, en misbruik. Maar er is Eén die om u geeft. En Zijn naam is Jezus.

[Whitaker]

En wie is de Zoon? Hij is het Woord dat vlees geworden is en kwam en woonde bij de mensen. Het Woord is de weg naar de Vader.

[Howard Storm]

Maak een keuze. Niet morgen, niet vanavond. Maak NU een keuze. Gaat u uw hart aan Jezus overgeven of niet?

[Charles McKay]

Als u een leven na dit wilt hebben, kunt u beter Jezus aanvaarden.

(Openbaringen 3:20)

Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden, en hij met Mij.

[Dr. Rawlings]

Vrienden, u heeft de getuigenissen gehoord. Dit is het dichtst bijzijnde moment waarop u een besluit kunt nemen. Is er leven na de dood? Zijn deze mensen die aan u voorgesteld werden, hun manier van leven onderste boven gaan keren omdat er een Hemel en een Hel is?

Heeft u een besluit in uw eigen leven genomen? Weet u zeker dat als u vanavond zou sterven dat u morgen bij God in de Hemel zult zijn? En denk aan de aanhaling uit Openbaringen 3:20, “Zie ik sta aan de deur en klop.” God is op dit ogenblik aan het kloppen. “Als u Mij hoort, open de deur en Ik zal binnenkomen.” Ik zal binnenkomen, niet misschien binnenkomen en gemeenschap met u hebben en u met Mij. Het betekent dat u ongereinigd komt, zoals u bent. Hij zal gemeenschap met u hebben en u vertellen hoe u uw leven schoon kan maken. En ondertussen in uitwisseling, geeft Hij u deze vrije gift van het eeuwige leven met Jezus Christus omdat u de Zijne bent. U bent nu een Christen. Dank u vrienden dat u vanavond bent gekomen.

(Johannes 11:25-26)

Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven; en een ieder, die leeft en in Mij geloofd, zal in eeuwigheid niet sterven; gelooft gij dat?

Het Einde

Naar de Hel en terug

Door Dr. Rawlings documentatie

Reageren? E-Mail kenn@deze-tijd.nl